

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. július 13-án, gyülekezeti hétvégén, Balatonberényben.

Textus: Efézusi levél 4. rész 11-16. verse: „És ő „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától; hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől öhozzá, aki a fej, a Krisztus, akiből az egész test egybeilleszkedik és összekapcsolódik a különféle ízületek segítségével úgy, hogy minden egyes tagja erejéhez mérten közösen munkálja a test növekedését, hogy épüljön szeretetben.”

Kedves Testvéreim!

A gyülekezet épülésével, a szolgálattal kapcsolatban érezzük azt, hogy bizony mi nagyon kicsik és elégtelenek vagyunk. Mégis arra biztatott minden minket ezen a hétvégén, hogyha a gyülekezetünk növekedését szeretnénk, akkor bizony nincsen más választásunk, mint az, hogy odaszánjuk magunkat teljesen arra, hogy Istenért megtegyük mindazt, amit csak tudunk.

Alapvetően a felolvasott igeszakasz ugyanerre bátorít. Hiszen elmondja, hogy mindaz, ami történik, azt Isten teszi, ahová eljutunk, oda Isten juttat el minket. Mindjárt az elején van egy kulcsszó: Ő adott. Nem mástól jön a kiindulás, hanem a Mindenhatótól. Ennek pedig óriási alázatra kell minket indítania. Nem az én tehetségem, az én tudásom, az én ügyességem visz előre a szolgálatban, hanem az, hogy Isten tett valamit. Adott embereket a különböző szolgálatra.

Vannak próféták, apostolok, evangélisták, pásztorok és tanítók. A felsorolás pedig olyan, amire azt mondjuk, hogy nekünk ebben nem sok helyünk lehet. Látjuk, hogy ott voltak a próféták, akiknek a legnehezebb helyzetben is át kellett adniuk Isten üzenetét, bizony az ítéletes üzenetet is. Aztán az apostolok, akiket Jézus választott ki magának, az evangélisták, akik az örömröszket leírták és megőrizték a számunkra. Hallunk a lelkipásztorokról, akik a gyülekezet terelgetéséért felelősek, végül pedig itt vannak a tanítók, akiknek a feladata az, hogy minden élethelyzetre nézve elmondják, hogy mit lehet tudni Isten üzenetéről. A nem lelkipásztoroként élő gyülekezeti tag pedig azt mondja, hogy nekünk ezek között feladatunk nincsen.

Csak hogy Pál apostol ezt nem magára nézve sorolta fel, hanem az efézusi gyülekezetre nézve. Nem azt mondta, hogy vannak a kiváltságosak, akiknek ilyen feladat adatott, hanem Isten kiválasztott némelyeket ezekre a feladatokra. A hétvégén pedig szembesültünk azzal, hogy ezek akár mi is lehetünk. Az evangéliumot nem fogja más átadni a körülöttünk élőknek, csak mi, akik hiszünk Jézus Krisztusban. Az esetleges hibákra nem fog más rámutatni, csak mi, akik komolyan vesszük a felelősséget Isten üzenete iránt. Nincsenek emberek, akik vigasztaljanak, akik bátorítsanak, hiszen nincsen alap, amire ráhelyezhetnék az emberek életét. Nyugodtan kimondhatjuk, hogy a felolvasott igeszakasz ránk vonatkozik, Isten minket adott a tatai gyülekezetbe, hogy legyünk apostolok, evangélisták, próféták, pásztorok és tanítók. Ez pedig nem félelmetes üzenet, hanem megtisztelő üzenet. Isten minket választott ki és minket bízott meg azzal, hogy végezzük a szolgálatot.

Természetesen ennek a megbízatásnak is célja van: a tökéletesítés. Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint amikor van egy gyémánt darabunk, ami önmagában is nagyon szép és értékes, de nem hinném, hogy bárki ékszerként hordana egy nyers gyémántot. Amikor azonban kézbe veszi egy szakember, akkor olyan formára tudja csiszolni, hogy a szépsége megsokszorozódik. Nem véletlenül hoztam ezt a hasonlatot. Hisszük, hogy az Isten által ajándékokkal ellátott élet értéke nem változik. Viszont a szépsége, a vonzása igen. Amikor az a feladatunk, hogy készítsük fel a szenteket a szolgálat végzésére, akkor ezt a feladatot kapjuk meg. Csiszoljuk őket olyanná, hogy felhívják a figyelmet Krisztus evangéliumára.

Ez a feladat pedig rendkívüli türelmet és finomságot igényel. Nem lehet a szolgálatra készíteni másokat úgy, hogy nem fordítunk időt a másokra. Nem megy ez úgy, mint az úszás tanulás, hogy az illetőt bedobjuk a mély vízbe, aztán majd meglátjuk, hogy mi lesz. Itt az előkészítésnek óriási a szerepe. Gondoljunk a 12 apostolra is, akiket Jézus tulajdonképpen éveken keresztül tanított, aztán pünkösdkor még Lelkével is megajándékozott, és így indultak a szolgálatra. Beszélhetünk Pál apostolról is, aki a személyes találkozás után megkapta a tanítást, és csak azt követően állították szolgálatba. Az első a csiszolás, a tökéletesítés, és csak azt követően lehet szolgálatba indítani valakit.

Mit jelent ez? Mire kell felkészítenünk másokat? Először is a szolgálat munkájára. Sokszor szembesülök azzal a teológián is, hogy ott vannak a lelkes fiatalok, akik jönnek, mert szolgálni szeretnének, és fel kell őket

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. július 13-án, gyülekezeti hétvégén, Balatonberényben.

készíteni arra, hogy ez bizony fáradtságos munka. Olyan dolog, amihez energiára van szükség. A szolgálat természetesen megtiszteltetés, de nagyon komoly erőket emészt fel.

Mondhatom nyugodtan, hogy valami olyat kell átadnunk a többi embernek, amiről még nem tudják, hogy szükségük van rá. A fogyasztói társadalom egészen más formában, de szintén erről szól. Reklámok, marketinges stratégiák, szórólapok, telefonos megkeresések hihetetlen mennyiségű áradatával akarják elérni, hogy észrevegyük azokat a termékeket, amik még nincsenek meg, de a gyártó szerint szükségünk van rá. Ezt kell elérni nekünk is. Úgy tovább adni a Krisztusról szóló üzenetet, hogy a körülöttünk élő emberek feltegyék a kérdést: hogyan tudtam élni eddig az evangélium üzenete nélkül?

A szolgálatban lévő munka tehát az, hogy reklámozzuk az Istenről szóló üzenetet. Ez pedig azért is nagyon nehéz, mert minden ilyen dolog mögött egyből az a kérdés feszül, hogy mi érdeke van ezeknek ebből? Milyen anyagi haszonnal jár nekik, hogyha hívővé válunk? Mi van a háttérben az üzenet átadásának? Ezt a problémát két egyszerű példával hadd világítsam meg. Édesanyám mesélte, hogy amíg egyszerű munkásember volt az állami gazdaságban, addig az emberek szívesen hallgatták, ha Istenről beszélt nekik. Amikor aztán egy lelkész felesége lett, akkor legyintettek, és azt mondták: neked ezt kell mondani. A másik példa pedig egy konfirmandusom kérdése volt pár évvel ezelőtt. Előd Bácsi tényleg elhiszi, amit mond? Amikor pedig azt válaszoltam, hogy igen, akkor elcsodálkozott. Azt hitte, hogy csak azért mondom, mert ezért kapom a fizetésemet. Igenis ki kell mondani, hogy a szolgálat komoly munka, amire fel kell készíteni azokat, akik végzik.

A másik pedig, amire a csiszolgatás szól, az a Krisztus testének az építése. Aki a gyülekezetben szolgálót vállal, az építkezik. Naszályon a gyülekezeti ház építése komoly tapasztalatokkal látott el. Mire kell odafigyelni az alapozásnál, melyek az épület tartószerkezetei, és melyek azok, amelyeken minden további nélkül változtatni lehet. Ugyanakkor megtanultam azt, hogy hogyan kell a tervrajzot leolvasni, melyik jel mit jelent, és milyen sorban követik egymást a különböző építési munkák.

Ha gyülekezet-építésről beszélünk, akkor ugyanezt meg kell tanulnunk. Mik azok, amik egy gyülekezetben nem töltenek be tartó szerepet, tehát ahhoz hozzá lehet nyúlni, vagyis le lehet bontani, arrébb lehet építeni. Ez pedig minden gyülekezetben más. Van, ahol a vasárnapi istentisztelet mindennél nagyobb tartó szereppel bír, van ahol a kiscsoportok jelentik a gyülekezet életének középpontját. Egyes helyeken a presbiterek viszik a szolgálatok nagy részét, másutt pedig a gyülekezet önkéntes segítői cipelik a terhek nagy részét. Sablonok erre nézve nincsenek. Ami pedig a gyülekezet életében tartóerő, azt nem szabad bolygatni.

Ugyanakkor azt is meg kell tanulnunk, hogy milyen fontos elemei vannak egy gyülekezeti tervrajznak. Az épületnél elengedhetetlen az alapozás. Természetesen most nem beszélek arról, hogy mit jelent a megtérés, az Istenhez fordulás, az életünk odaszánása, mert ezt az alapot Istentől kapjuk. Viszont vannak mozzanatok, amiket csiszolni lehet, és amik a gyülekezet életének alapját jelentik. Minél komolyabb Isten-ismerettel, Biblia-ismerettel rendelkezzenek a gyülekezeti tagjaink. Két héttel ezelőtt már meséltem arról az élményemről, amikor egy Jehova-tanúja volt a beszélgető társam. Egészen megdöbbentő alapossággal ismerte a Bibliát, és nem csak azokat a részeket, amik számukra fontosak, hanem azokat is, amik számunkra fontosak. Jó lenne, ha a mi szolgálattévőink ugyanilyen alaposan tudnának hivatkozni a Bibliára. Számunkra a megtérésen túl a Biblia ismerete jelenti az alapot.

Krisztus testének az építésében az alapokon túl aztán vannak a főfalak, a tartószerkezetek, amiket szintén komolyan végig kell gondolnunk. Ezek az erős kisközösségek, amik erősítik a vasárnapi istentiszteletet. A különböző beszélgetések, amik nyomán emberek elindulnak a gyülekezet közössége felé. Az utógondozás, amikor odafigyelünk arra, akit a gyülekezetbe hoztunk. Ezek a tartópillérek, ami nélkül a gyülekezet épülete is összeomlik. Biztosan mindenki emlékszik még arra a gyülekezeti virágra, ami az újságunkban, a Harangszóban is megjelent. Ebben azt látjuk, hogy a legkülső kört, a vasárnapi istentisztelet körét azok a kiscsoportok alkotják, amelyben személyes beszélgetésekkel együtt tanulhatunk Krisztusról. Ha nincsenek kiscsoportok, akkor nincsen tartó szerkezete a gyülekezetnek.

Amikor tehát a mai napon arról hallunk, hogy vannak a szolgálattévők a gyülekezetben, akkor magunkat is soroljuk be nyugodtan ide. Először tegyük rendbe a saját elképzeléseinket, terveinket, hogy utána a gyülekezet életében is csiszolni tudjuk azt, ami tartószerepet tölt be. Ugyanakkor ne feledjük el soha, hogy az egyház léte nem rajtunk múlik, de az egyház feje, Jézus Krisztus minket használ fel arra, hogy munkatársaiként adjuk tovább, hirdessük, tegyük vonzóvá az üzenetet. Valljuk meg mi is az énekekkel együtt: „Kihívott minden népből egy lelki népet itt, Kit egy Úr, egy keresztség és egy hit egyesít. Csak egy nevet magasztal, csak egy cél vonja őt, És egy terített asztal ad néki új erőt”. (392. dicséret 2. vsz.) ***Ámen!***